

Arrest

nr. 261 570 van 4 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger en u werd geboren op (...) in de regio Armavir. U woonde sinds 2013 in de hoofdstad Yerevan en u verbleef daar in de laatste periode voor uw vertrek bij uw schoonouders. U bent gehuwd met M., A. (...) (CGVS X, O.V. X) en u heeft met hem twee kinderen.

Uw man kwam voor het eerst naar België in 2013 en hij diende hier op 29/03/2013 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw man deed afstand van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en hij keerde nog datzelfde jaar terug naar Armenië. In december 2015 reisde uw man opnieuw naar België en hij diende hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming werd er op 30/05/2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw man keerde nadien niet meer terug naar Armenië en hij bleef in België wonen.

U was van februari 2017 tot 4 april 2017 werkzaam als poetshulp in het verkiezingshoofdkwartier van Mihran Pogoshyan, een parlamentslid van de Republikeinse Partij. Tijdens deze periode kwam u te weten dat Mihran Pogoshyan zich schuldig had gemaakt aan het kopen van stemmen voor de verkiezingen van 2017. Nadien werkte u niet meer.

Op 10 juli 2019 kwam er een politieagent bij u thuis langs die u vroeg om met hem mee te gaan naar het politiekantoor. U ging met hem mee en in het politiekantoor legde men u uit dat er een strafzaak was opgestart tegen Mihran Pogoshyan vanwege illegale praktijken, waaronder het omkopen van stemmen. Ze vertelden u dat alle mensen die hem kenden of voor hem gewerkt hadden, zouden moeten getuigen. Twee dagen later, op 12 juli 2019, was u buiten met uw kinderen aan het wandelen toen er 3 mannen uit een zwarte wagen stapten. U herkende deze mannen omdat het de personen waren die werkten als bodyguards of begeleiders van Mihran Pogoshyan. Zij vroegen u om niet te getuigen in de strafzaak tegen Mihran Pogoshyan én ze dreigden ermee u of uw kinderen iets aan te doen indien u wel zou getuigen. U sprak met niemand over deze ontmoeting en enkele dagen later ontving u een oproepingsbrief van de politie om te getuigen of een verklaring af te leggen op 20 juli 2019. U nam vervolgens op 20 juli een taxi om naar het politiekantoor te gaan en er een verklaring af te leggen. Halverwege kreeg u echter een telefoontje van uw schoonmoeder. Zij vertelde u dat ze uw zoon H. (...) uit het oog was verloren en u vreesde dat de handlangers van Mihran Pogoshyan hier iets mee te maken hadden. U keerde daarom onmiddellijk terug naar huis en wanneer u thuis aankwam, zag u op de hoek van de straat opnieuw dezelfde zwarte wagen staan. Er stapte niemand uit de zwarte wagen behalve uw zoon H. (...). Na deze gebeurtenis sprak uw zoon gedurende 10 dagen niet meer en ook later kende hij omwille van dit incident nog psychologische problemen.

De politie contacteerde u vervolgens nog verschillende malen om te getuigen in de strafzaak tegen Mihran Pogoshyan. Zo stuurden ze u nog een tweede convocatiebrief eind augustus 2019 en een derde convocatiebrief eind oktober 2019. U ging echter nooit op deze uitnodigingen in en uw schoonmoeder hielp u met het verzinnen van excuses waarom u niet naar het politiekantoor kon gaan. Op 12 januari 2020 kwam de politie een laatste keer bij u thuis langs. Ze vertelden u dat indien u zou blijven weigeren om te getuigen in de strafzaak tegen Mihran Pogoshyan u daarvoor vervolgd zou kunnen worden. U zou immers aanzien kunnen worden als medepllichtige door het verbergen van misdrijven. U antwoordde de politieagent dat u de volgende dag naar het politiekantoor zou gaan. U deed dit echter niet én u begreep dat uw enige oplossing was om het land te verlaten. U verbleef nadien nog een maand bij uw ouders in Armavir die u hielpen bij het regelen van de reisdocumenten om naar België te komen.

U verliet Armenië op 13 februari 2020 samen met uw kinderen en u reisde op legale wijze via Griekenland naar België. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 20 februari 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de reispassen van u en uw kinderen met de visa voor Italië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Armenië problemen zal kennen met de Armeense autoriteiten omdat u weigerde te getuigen tegen Mihran Pogoshyan, een parlamentslid van de Republikeinse Partij. U werd als getuige opgeroepen in deze strafzaak omdat u in 2017 als poetshulp voor hem had gewerkt. Daarnaast vreest u Mihran Pogoshyan en zijn handlangers omdat zij u hadden bedreigd en onder druk gezet om geen getuigenis af te leggen in de lopende strafzaak tegen hem.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen enkele objectieve informatie werd teruggevonden met betrekking tot de strafzaak tegen Mihran Pogoshyan waarin u als getuige zou opgeroepen zijn. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u in 2019 door de politie werd benaderd en dat zij u vertelden dat u als getuige werd opgeroepen in een strafzaak tegen Mihran Pogoshyan. U vertelde dat deze strafzaak tegen hem werd opgestart omwille van illegale praktijken, waaronder het omkopen van stemmen. U gaf hierbij aan dat alle mensen die Mihran Pogoshyan kenden of voor hem werkten in het kader van dit strafonderzoek moesten getuigen. Wanneer u gevraagd werd over welke

belangrijke informatie u beschikte in het kader van dit strafonderzoek verwees u naar uw kennis over de verkiezingsfraude die door hem gepleegd zou zijn in 2017 toen u als poetshulp voor hem werkte (CGVS, pg. 10-12). Toen u aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd welke strafzaak er tegen Mihran Pogoshyan loopt, verklaarde u opnieuw dat hij vervolgd werd omwille van corruptie, kiesfraude en omkoperij van verkiezingen (CGVS, pg. 17). Cedoca, de onderzoeksdienst van het CGVS, voerde een onderzoek uit om na te gaan of er in 2019 een strafzaak werd geopend tegen Mihran Pogoshyan in het kader van verkiezingsfraude tijdens de parlementsverkiezingen van 2017. Cedoca deed hiervoor opzoekingen in het Engels, Russisch en in het Armeens op Google en op Yandex. Daarnaast raadpleegde Cedoca verschillende Armeense nieuwswebsites zoals Aravot, A1plus, Panorama, News.am, Hetq, Armen Press en Azatutyun. Hoewel er tegen Mihran Pogoshyan in 2019 beschuldigingen ten laste werden gelegd wegens het witwassen van geld, machtsmisbruik, belastingontduiking en illegale handel tijdens de periode 2008-2016 toen hij aan het hoofd stond van de Compulsory Enforcement Service, vond Cedoca echter geen informatie terug waaruit zou blijken dat hij in Armenië vervolgd wordt omwille van verkiezingsfraude tijdens de parlementsverkiezingen in 2017. Het is echter ondenkbaar dat er in de huidige Armeense context met betrekking tot dergelijke belangrijke strafzaak over verkiezingsfraude – u gaf immers aan dat alle mensen die hem kenden of voor hem gewerkt hadden moesten getuigen in deze strafzaak (CGVS, pg. 11) – tegen een hooggeplaatst figuur als Mihran Pogoshyan, het voormalige hoofd van de Compulsory Enforcement Service, geen enkele informatie zou terug te vinden zijn. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat na de fluwelen revolutie in 2018 de huidige regering van Pashinyan verschillende acties uitvoerde gericht tegen zowel politieke als economische corruptie en wanpraktijken. Het Speciaal Onderzoeksc comité opende hieromtrent tal van zaken tegen van corruptie verdachte overheidsfunctionarissen en hun familieleden en ook parlementsleden. Er kan gelet op de hierboven geschetste context, waaruit blijkt dat de huidige Armeense regering actief stappen zet om politieke en economische corruptie uit het verleden aan de kaak te stellen, dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat er over dergelijke belangrijke strafzaak omtrent verkiezingsfraude tegen Mihran Pogoshyan – een politiek zwaargewicht van het vorige regime – waarin u en volgens uw verklaringen ook vele anderen als getuigen opgeroepen zou zijn, uitgebreid in de Armeense media en/of door de Armeense overheid bericht zou zijn. De vaststelling dat er geen enkele objectieve informatie te vinden valt over de strafzaak omtrent verkiezingsfraude tegen Mihran Pogoshyan waarin u als getuige zou opgeroepen zijn, ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u evenmin een begin van bewijs kan neerleggen om uw persoonlijke problemen met de Armeense autoriteiten te staven. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u drie convocaties of oproepingsbrieven van de politie had ontvangen om te getuigen in de zaak tegen Mihran Pogoshyan. U kon echter geen enkele van deze convocatiebrieven neerleggen. U stelde dat ze in het huis van de ouders van uw man lagen en dat u deze zelf niet had meegenomen uit Armenië omdat u er niet aan gedacht had op het moment van uw vertrek. U vertelde dat het een beetje chaos was en u in de war was op dat moment (CGVS, pg. 3). Dergelijke uitleg is echter weinig overtuigend gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw vertrek gepland was én dat u niet halsoverkop het land verlaten hebt. U verklaarde immers dat u op 12 januari 2020 na het bezoek van de politie naar uw ouders in Armavir ging én dat u er zich op dat moment van bewust was dat vluchten de enige optie was. Nadien bleef u nog een maand bij uw ouders wonen en in die periode regelde uw vader de reisdocumenten waarmee u in februari 2020 naar België reisde (CGVS, pg. 9 & 16). Gelet op het feit dat u nog een maand bij uw ouders woonde om uw vertrek uit Armenië te plannen, is het bijgevolg weinig overtuigend dat u er niet aan gedacht zou hebben om dergelijke bijzonder belangrijke documenten voor uw asielrelaas mee te nemen. Voorts heeft u na uw aankomst in België weinig of geen poging ondernomen om deze documenten te verkrijgen. Zo verklaarde u niet geprobeerd te hebben om de convocatiebrieven onder de vorm van een kopie of foto te laten opsturen of doorsturen omdat u dacht dat niet in rekening zou genomen worden. Evenmin probeerde u om de originele convocatiebrieven via de post te laten opsturen omdat u dacht dat u dergelijke politiedocumenten niet met de post kon versturen (CGVS, pg. 3). Dergelijke vage verschoningen die louter berusten op vermoedens, nl. dat u 'dacht' dat foto's niet in rekening zouden gebracht worden of dat u 'dacht' dat zo'n politiedocument niet per post zou opgestuurd zouden kunnen worden, zijn echter ruimschoots onvoldoende. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien u werkelijk uw land zou verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging, alles in het werk zou stellen om dergelijke documenten zo snel mogelijk te verkrijgen, zij het in originele vorm of zij het onder de vorm van een kopie of foto. De vaststelling dat u geen enkel document of bewijsstuk kan neerleggen om uw asielrelaas te staven en dat u weinig of geen pogingen ondernomen hebt om dergelijke documenten te laten opsturen naar België – u had immers enkel via een kennis gevraagd of hij het zou kunnen meenemen uit Armenië (CGVS, pg. 3) -, ondermijnt bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangezien u geen enkel bewijsstuk voorlegt om uw problemen in Armenië aan te tonen,

vormt uw verklaring dat u als getuige zou opgeroepen worden in een strafzaak tegen Mihran Poghosyan louter een blote bewering.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig aannemelijke verklaringen aflegde over uw gedrag na uw eerste bedreiging door de handlangers van Mihran Poghosyan. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat er op 12 juli 2019 drie mannen uit een zwarte wagen stapten toen u buiten was met de kinderen. Deze personen waren de handlangers of bodyguards van Mihran Poghosyan en zij vertelden u dat er iets met u of uw kinderen zou gebeuren indien u zou getuigen bij de politie over Mihran Poghosyan. U verklaarde vervolgens dat u dacht dat het enkel een bedreiging was en dat ze niets zouden ondernemen (CGVS, pg. 10). Desondanks deze bedreigingen aan het adres van u en uw kinderen, besloot u om op 20 juli 2019 toch naar het politiekantoor te gaan om er een verklaring af te leggen als getuige in de strafzaak tegen Mihran Poghosyan. U nam echter in tussentijd met niemand contact op om over deze bedreiging te spreken. Evenmin lichtte u uw man hierover in omdat u hem niet ongerust wou maken (CGVS, pg. 13). Dergelijke handelingswijze is echter weinig aannemelijk. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, wanneer u in opdracht van zo'n berucht persoon – iemand die reeds betrokken was bij fraude en corruptiezaken (CGVS, pg. 10 & 12) - bedreigd zou worden en deze persoon ook uw kinderen bedreigde, dit net zeer ernstig zou nemen, dat u hieromtrent onmiddellijk stappen zou trachten te ondernemen en dat u ten minste uw man zou contacteren gezien deze bedreigingen ook gericht waren aan uw kinderen. Het feit dat u dit niet ernstig nam, dat u besloot om niets te doen én dat u op 20 juli 2019 besloot om te getuigen bij de politie zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen, hoewel de persoon die u bedreigde een berucht persoon betrof die deel uitmaakte van de voormalige autoriteiten, is bijgevolg weinig aannemelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte, dient te worden vastgesteld dat zelfs indien uw asielrelaas geloofwaardig zou zijn, wat in deze beslissing op geen enkele wijze wordt aangenomen, uw verzoek om internationale bescherming als ongegrond moet beschouwd worden. Hoewel u meermaals tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat u én uw man nooit bescherming probeerden te zoeken voor de bedreigingen van Mihran Poghosyan (CGVS, pg. 14 & 15) – u gaf aan dat u dit niet deed uit vrees dat u het leven van u en uw familie in gevaar zou brengen – en jullie hiervoor nooit de hulp inschakelden van een advocaat (CGVS, pg. 16 & 17), kan er in het licht van de context van uw relaas echter redelijkerwijze worden verwacht dat de Armeense overheid niet onwillig of onmachtig zou zijn om u hiervoor bescherming te verlenen. Er werd immers reeds eerder in deze beslissing opgemerkt (zie supra.) dat de partij waarvan Mihran Poghosyan deel uitmaakte sinds 2018 van de macht verdreven werd en dat de huidige Armeense regering werk maakt van gerichte acties tegen zowel politieke als economische corruptie en wanpraktijken. Daarnaast opende het Speciaal Onderzoeksc comité tal van zaken tegen van corruptie verdachte overheidsfunctionarissen en hun familieleden en ook parlementsleden, waaronder ook tegen Mihran Poghosyan. U bevestigde dit door te stellen dat Mihran Poghosyan in Rusland politiek asiel aanvraag omwille van de lopende strafzaak tegen hem in Armenië (CGVS, pg. 8). Het is gelet op de hierboven geschetste context bijgevolg onaannemelijk dat de Armeense overheid onwillig of onmachtig zou zijn om aan u en uw familie bescherming te verlenen wanneer u bedreigd zou worden door Mihran Poghosyan, een politiek leider van de Republikeinse Partij die actief vervolgd wordt door de huidige Armeense regering en die omwille hiervan politiek asiel aanvraag in Rusland.

De documenten die u voorlegde, nl. uw reispaspoort en de reispaspoorten van uw kinderen met Italiaanse visa, tonen enkel de herkomst en identiteit van u en uw kinderen uit Armenië aan, wat in deze beslissing niet wordt betwist.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) of c) van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van:

- “- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);

- artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen. Vervolgens gaat zij in op de weigeringsmotieven ten grondslag van de bestreden beslissing.

Waar gemotiveerd wordt dat er geen informatie werd teruggevonden over het door haar aangehaalde onderzoek jegens Mihran Pogoshyan, doet verzoekster gelden:

“Uit dit verslag, komt er in werkelijkheid dat Mihran POGOSHYAN wordt en werd vervolgd op meerdere gronden: corruptie, fraude, machtsmisbruik, ...

Deze feiten zijn breed en blijken verschillende elementen in te houden. Het mag bijgevolg niet uitgesloten worden dat in het kader van de vervolgingen voor fraude, feiten van verkiezingsfraude ook onderzocht werden.

De eiseres heeft bovendien geen zekerheden of de feiten waarvoor zij gehoord moest worden afdoend bewezen worden zodat vervolgingen werden effectief gestart. Het feit dat zij niet heeft kunnen getuigen omwille van de bedreigingen die zij krijgt kan uitleggen dat de onderzoekers niet afdoend elementen hebben kunnen verzamelen om de vervolgingen verder te zetten.

Het is wel relevant dat het onderzoek uitgevoerd door de CEDOCA bevestigd heeft dat Mihran POGOSHYAN het voorwerp maakt van onderzoeken en vervolgingen voor verschillende feiten en onder het oog was de autoriteiten is.”

Omtrent het aan haar verweten gebrek aan bewijzen, betoogt verzoekster:

“De eiseres legde uit dat zij dit document niet meegenomen had en niet, omwille van de COVID-19, had kunnen verkrijgen.

Zij werd gevraagd of zij die per post kon krijgen.

Na het persoonlijke onderhoud, nam de eiseres opnieuw contact met de ouders van haar man, bij wie zij die convocaties had achterlaten. Het bleek dat haar schoonouders die convocaties niet hebben behouden en mochten haar geen kopie sturen.”

Inzake het gegeven dat zij, ondanks dat zij werd bedreigd, toch naar de politie ging, wijst verzoekster op haar eerder afgelegde verklaringen dienaangaande. *“Zij heeft niet per se de bedreigingen niet serieus genomen maar heeft gedacht dat dit enkel als doel hadden invloedbare personen te verschrikken en dat ze nooit durven iets ondernemen. Zij dacht evenals ook niet dat haar getuigenis van belang was.*

Zij overweegt deze bedreigingen met het belang om gevolgen te geven aan convocaties van de polities, die ook serieus en indrukwekkend waren. Bij haar eerst contact met de politie, werd zij door de polities thuis genomen, zonder verder uitleggingen:

(...)

Voor de eiseres, was het een belangrijk risico geen gevolg te geven aan een convocatie van de politie op grond van deze bedreigingen.

Het is enkel pas a posteriori dat men kan het gevaar van deze bedreigingen volledig toetsen. De eiseres had geen volledig zicht op het moment van die eerste bedreigingen en heeft, alleen, een beslissing moeten nemen tussen twee moeilijke en problematische situaties.

Haar gedrag is bijgevolg niet ongeloofwaardig.”

Dat zij geen bescherming zocht, verklaart verzoekster als volgt:

“Die argumentatie is tegenstrijdig met het voormalige motief van de bestreden beslissing, die verwijt aan de eiseres om naar de politie te zijn gegaan ondanks de bedreigingen van de aanhangers van Pogoshyan...

De verwerende partij heeft zelf vastgesteld dat deze aanhangers bijzonder gevaarlijk waren en dat het een enorm risico was op zich bij de autoriteiten aan te melden.

De eiseres heeft één keer geprobeerd naar de politie te gaan en gezien wat de gevolgen waren (poging van ontvoering van haar kind). Zij heeft bijgevolg terecht kunnen concluderen dat haar autoriteiten onmachtig waren om haar te beschermen.

Deze argumentatie is bijgevolg niet relevant om de geloofwaardigheid van de eiseres te toetsen.”

Verzoekster vervolgt:

“Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de uitgebreide, spontane en persoonlijke verklaringen van de eiseres over:

- Haar tewerkstelling voor Pogoshyan;
- De poging van ontvoering van haar zoontje;
- Het feit dat zij door de politie uitgenodigd werd.

Deze elementen vormen de kern van haar relaas en werden niet geanalyseerd en blijken niet per se bestreden te zijn.

Die zijn nochtans objectieve elementen die haar vrees voor vervolging staven.”

Verzoekster stelt in ondergeschikte orde dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

2.2. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Elders in het verzoekschrift vraagt zij bovendien om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster geeft niet aan welk(e) bepaling(en) van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* en *in concreto* geschonden zou(den) (kunnen) zijn. Evenmin preciseert zij waaruit de schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoekster duidt evenmin concreet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.3. Verzoekster werkt voorts op generlei wijze uit hoe artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU, dat betrekking heeft op de inhoud van een persoonlijk onderhoud, in het onderhavige geval en door verweerder zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending door verzoekster niet op dienstige wijze uiteengezet.

3.4. Nog daargelaten dat verzoekster evenmin de nodige, concrete duiding verstrekt bij de door haar aangevoerde schending van artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoekster zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikelen waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.9. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van de problemen die zij kreeg naar aanleiding van een oproeping om te getuigen tegen haar voormalige werkgever, Mihran Pogoshyan.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen enkele objectieve informatie werd teruggevonden met betrekking tot de strafzaak tegen Mihran Pogoshyan waarin u als getuige zou opgeroepen zijn. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u in 2019 door de politie werd benaderd en dat zij u vertelden dat u als getuige werd opgeroepen in een strafzaak tegen Mihran Pogoshyan. U vertelde dat deze strafzaak tegen hem werd opgestart omwille van illegale praktijken, waaronder het omkopen van stemmen. U gaf hierbij aan dat alle mensen die Mihran Pogoshyan kenden of voor hem werkten in het kader van dit strafonderzoek moesten getuigen. Wanneer u gevraagd werd over welke belangrijke informatie u beschikte in het kader van dit strafonderzoek verwees u naar uw kennis over de verkiezingsfraude die door hem gepleegd zou zijn in 2017 toen u als poetshulp voor hem werkte (CGVS, pg. 10-12). Toen u aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd welke strafzaak er tegen Mihran Pogoshyan loopt, verklaarde u opnieuw dat hij vervolgd werd omwille van corruptie, kiesfraude en omkoperij van verkiezingen (CGVS, pg. 17). Cedoca, de onderzoeksdienst van het CGVS, voerde een onderzoek uit om na te gaan of er in 2019 een strafzaak werd geopend tegen Mihran Pogoshyan in het kader van verkiezingsfraude tijdens de parlementsverkiezingen van 2017. Cedoca deed hiervoor opzoekingen in het Engels, Russisch en in het Armeens op Google en op Yandex. Daarnaast raadpleegde Cedoca verschillende Armeense nieuwswebsites zoals Aravot, A1plus, Panorama, News.am, Hetq, Armen Press en Azatutyun. Hoewel er tegen Mihran Pogoshyan in 2019 beschuldigingen ten laste werden gelegd wegens het witwassen van geld, machtsmisbruik, belastingontduiking en illegale handel tijdens de periode 2008-2016 toen hij aan het hoofd stond van de Compulsory Enforcement Service, vond Cedoca echter geen informatie terug waaruit zou blijken dat hij in Armenië vervolgd wordt omwille van verkiezingsfraude tijdens de parlementsverkiezingen in 2017. Het is echter ondenkbaar dat er in de huidige Armeense context met betrekking tot dergelijke belangrijke strafzaak over verkiezingsfraude – u gaf immers aan dat alle mensen die hem kenden of voor hem gewerkt hadden moesten getuigen in deze strafzaak (CGVS, pg. 11) – tegen een hooggeplaatst figuur als Mihran Pogoshyan, het voormalige hoofd van de Compulsory Enforcement Service, geen enkele informatie zou terug te vinden zijn. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat na de fluwelen revolutie in 2018 de huidige regering van Pashinyan verschillende acties uitvoerde gericht tegen zowel politieke als economische corruptie en wanpraktijken. Het Speciaal Onderzoekscmité opende hieromtrent tal van zaken tegen van corruptie verdachte overheidsfunctionarissen en hun

familieleden en ook parlementsleden. Er kan gelet op de hierboven geschetste context, waaruit blijkt dat de huidige Armeense regering actief stappen zet om politieke en economische corruptie uit het verleden aan de kaak te stellen, dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat er over dergelijke belangrijke strafzaak omtrent verkiezingsfraude tegen Mihran Pogoshyan – een politiek zwaargewicht van het vorige regime – waarin u en volgens uw verklaringen ook vele anderen als getuigen opgeroepen zou zijn, uitgebreid in de Armeense media en/of door de Armeense overheid bericht zou zijn. De vaststelling dat er geen enkele objectieve informatie te vinden valt over de strafzaak omtrent verkiezingsfraude tegen Mihran Pogoshyan waarin u als getuige zou opgeroepen zijn, ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat Mihran Pogoshyan blijkens de voorliggende informatie wel werd beschuldigd van een breed scala aan andere feiten, met name het witwassen van geld, machtsmisbruik, belastingontduiking en illegale handel tijdens de periode 2008-2016 toen hij aan het hoofd stond van de Compulsory Enforcement Service, kan, dit in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, geenszins volstaan om te doen vermoeden of te besluiten dat niet kan worden uitgesloten dat deze persoon mogelijk ook het voorwerp uitmaakt(e) van de door verzoekster aangehaalde onderzoeken, beschuldigingen en strafzaak. Zoals genoegzaam naar voren komt uit de voorliggende landeninformatie, blijkt dat er, hoewel zulks indien verzoeksters verklaringen dienaangaande berustten op de waarheid mocht worden verwacht, in het geheel geen informatie kon worden teruggevonden inzake enig onderzoek of enige beschuldiging of strafzaak jegens Mihran Pogoshyan wegens feiten van verkiezingsfraude tijdens de parlementsverkiezingen van 2017. Dit doet, zoals verweerder met recht motiveert in de bestreden beslissing, weldegelijk op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekster ten berde gebrachte asielrelaas. Met de louter hypothetische en ongefundeerde bewering dat er zonder haar getuigenis mogelijk onvoldoende bewijzen waren en dat de strafvervolging jegens Mihran Pogoshyan daardoor misschien niet werd verdergezet, kan verzoekster aan het voorgaande in het geheel geen afbreuk doen. Vooreerst kan dit, gelet op het gegeven dat er naast haar nog tal van andere getuigen (alle mensen die voor hem werkten of dat hadden gedaan en alle mensen die hem kenden) zouden zijn opgeroepen, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster in het voorliggende verzoekschrift zelf aangeeft dat zij ervan uitging dat haar eigen getuigenis in het kader van de strafzaak tegen Mihran Pogoshyan zonder belang was. Verder wordt zulks door verzoekster op generlei wijze gestaafd of onderbouwd. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het, indien er werkelijk beschuldigingen werden geuit en een onderzoek en strafzaak werden gestart tegen voornoemd voornaam persoon en er in dit kader, zoals verzoekster voorhield, een veelheid aan getuigen (ex-werknemers, werknemers en personen die deze persoon kenden) zouden zijn opgeroepen, ook indien deze strafvervolging uiteindelijk niet werd verdergezet, totaal niet aannemelijk is dat er hierover nergens zou zijn bericht.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing omtrent het door verzoekster aangevoerde asielrelaas terecht gesteld:

“Bovendien dient te worden vastgesteld dat u evenmin een begin van bewijs kan neerleggen om uw persoonlijke problemen met de Armeense autoriteiten te staven. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u drie convocaties of oproepingsbrieven van de politie had ontvangen om te getuigen in de zaak tegen Mihran Pogoshyan. U kon echter geen enkele van deze convocatiebrieven neerleggen. U stelde dat ze in het huis van de ouders van uw man lagen en dat u deze zelf niet had meegenomen uit Armenië omdat u er niet aan gedacht had op het moment van uw vertrek. U vertelde dat het een beetje chaos was en u in de war was op dat moment (CGVS, pg. 3). Dergelijke uitleg is echter weinig overtuigend gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw vertrek gepland was én dat u niet halsoverkop het land verlaten hebt. U verklaarde immers dat u op 12 januari 2020 na het bezoek van de politie naar uw ouders in Armavir ging én dat u er zich op dat moment van bewust was dat vluchten de enige optie was. Nadien bleef u nog een maand bij uw ouders wonen en in die periode regelde uw vader de reisdocumenten waarmee u in februari 2020 naar België reisde (CGVS, pg. 9 & 16). Gelet op het feit dat u nog een maand bij uw ouders woonde om uw vertrek uit Armenië te plannen, is het bijgevolg weinig overtuigend dat u er niet aan gedacht zou hebben om dergelijke bijzonder belangrijke documenten voor uw asielrelaas mee te nemen. Voorts heeft u na uw aankomst in België weinig of geen poging ondernomen om deze documenten te verkrijgen. Zo verklaarde u niet geprobeerd te hebben om de convocatiebrieven onder de vorm van een kopie of foto te laten opsturen of doorsturen omdat u dacht dat niet in rekening zou genomen worden. Evenmin probeerde u om de originele convocatiebrieven via de post te laten opsturen omdat u dacht dat u dergelijke politiedocumenten niet met de post kon versturen (CGVS, pg. 3). Dergelijke vage verschoningen die louter berusten op vermoedens, nl. dat u ‘dacht’ dat foto’s niet in rekening zouden gebracht worden of dat u ‘dacht’ dat zo’n politiedocument niet per post zou opgestuurd zouden kunnen worden, zijn echter ruimschoots onvoldoende. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien u werkelijk uw land zou

verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging, alles in het werk zou stellen om dergelijke documenten zo snel mogelijk te verkrijgen, zij het in originele vorm of zij het onder de vorm van een kopie of foto. De vaststelling dat u geen enkel document of bewijsstuk kan neerleggen om uw asielaanvraag te staven en dat u weinig of geen pogingen ondernomen hebt om dergelijke documenten te laten opsturen naar België – u had immers enkel via een kennis gevraagd of hij het zou kunnen meenemen uit Armenië (CGVS, pg. 3) -, ondermijnt bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Aangezien u geen enkel bewijsstuk voorlegt om uw problemen in Armenië aan te tonen, vormt uw verklaring dat u als getuige zou opgeroepen worden in een strafzaak tegen Mihran Poghosyan louter een blote bewering.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met haar *post factum* geuite, algemene en niet nader uitgewerkte bewering dat zij omwille van Covid-19 de documenten niet kon bekomen, doet zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde motieven. Vooreerst verklaart zij hiermee hoegenaamd niet waarom zij de stukken in kwestie, hoewel zij hiertoe ruimschoots de kans had gedurende de voorbereiding van haar vertrek uit haar land van herkomst, niet zelf meenam. Verder haalde zij deze reden niet aan wanneer zij eerder werd ondervraagd omtrent haar (gebrek aan) pogingen teneinde de nodige bewijzen te bekomen. Bovendien toont zij geenszins aan dat of hoe en kan niet worden ingezien waarom Covid-19 het onmogelijk zou hebben gemaakt om deze documenten te laten overmaken via de post, via e-mail, via haar telefoon of via andere weg. Zoals genoegzaam blijkt uit haar voormelde verklaringen, ondernam verzoekster voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter niet de minste poging teneinde deze documenten via deze weg te bekomen. Zij zou enkel aan een kennis hebben gevraagd of deze ze kon meebrengen uit Armenië. Voor haar gebrek aan pogingen teneinde de nodige bewijzen te bekomen, bood verzoekster blijkens haar voormelde gezegden verder in het geheel geen dienstige verklaring. Dat verzoekster heden plots beweert dat haar schoonouders deze convocaties eenvoudigweg zouden hebben weggesmeten, en dit zonder haar een kopie te sturen, doet aan haar eerdere gebrek aan pogingen om deze documenten mee te nemen of te bekomen verder hoegenaamd geen afbreuk. Bovendien betreft dit een bewering die bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Dat haar schoonouders dermate cruciale en belangrijke documenten zouden hebben geringschat en deze eenvoudigweg zouden hebben weggegooid, mist iedere geloofwaardigheid.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Voorts dient te worden vastgesteld dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig aannemelijke verklaringen aflegde over uw gedrag na uw eerste bedreiging door de handlangers van Mihran Poghosyan. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat er op 12 juli 2019 drie mannen uit een zwarte wagen stapten toen u buiten was met de kinderen. Deze personen waren de handlangers of bodyguards van Mihran Poghosyan en zij vertelden u dat er iets met u of uw kinderen zou gebeuren indien u zou getuigen bij de politie over Mihran Poghosyan. U verklaarde vervolgens dat u dacht dat het enkel een bedreiging was en dat ze niets zouden ondernemen (CGVS, pg. 10). Desondanks deze bedreigingen aan het adres van u en uw kinderen, besloot u om op 20 juli 2019 toch naar het politiekantoor te gaan om er een verklaring af te leggen als getuige in de strafzaak tegen Mihran Poghosyan. U nam echter in tussentijd met niemand contact op om over deze bedreiging te spreken. Evenmin lichtte u uw man hierover in omdat u hem niet ongerust wou maken (CGVS, pg. 13). Dergelijke handelingswijze is echter weinig aannemelijk. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, wanneer u in opdracht van zo'n berucht persoon – iemand die reeds betrokken was bij fraude en corruptiezaken (CGVS, pg. 10 & 12) - bedreigd zou worden en deze persoon ook uw kinderen bedreigde, dit net zeer ernstig zou nemen, dat u hieromtrent onmiddellijk stappen zou trachten te ondernemen en dat u ten minste uw man zou contacteren gezien deze bedreigingen ook gericht waren aan uw kinderen. Het feit dat u dit niet ernstig nam, dat u besloot om niets te doen én dat u op 20 juli 2019 besloot om te getuigen bij de politie zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen, hoewel de persoon die u bedreigde een berucht persoon betrof die deel uitmaakte van de voormalige autoriteiten, is bijgevolg weinig aannemelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat zij, ondanks dat zijzelf en haar kinderen door drie handlangers van Mihran Poghosyan in een zwarte wagen zouden zijn benaderd en er daarbij jegens zowel haar eigen persoon als haar kinderen concrete en ernstige bedreigingen werden geuit indien zij zou getuigen, ondanks dat zij, zoals zij zelf aangeeft in het verzoekschrift, daardoor geschrokken en aangedaan was en ondanks dat deze mannen ook kennelijk de moeite deden om haar een eerste keer op te sporen om haar te bedreigen, dermate lichtzinnig zou zijn omgesprongen met deze bedreigingen, er zoals blijkt uit de verklaringen die zij *nota bene* zelf aanhaalt in het verzoekschrift, eenvoudigweg van zou zijn uitgegaan dat haar bedreigers toch niets zouden ondernemen, niemand (ook haar echtgenoot niet) zou hebben ingelicht over de bedreigingen en de volgende week zonder enige voorzorgsmaatregel te treffen naar het politiekantoor zou zijn gegaan om te getuigen tegen

voornoemd persoon, is geenszins geloofwaardig. Dat het ook een risico zou hebben gevormd om geen gevolg te geven aan de oproeping, doet, te meer nu zij van dit risico slechts maanden nadien zou zijn ingelicht door de politie, aan deze vaststelling geenszins afbreuk en kan in het geheel niet verklaren waarom zij ervan zou zijn uitgegaan dat haar bedreigers toch niets zouden doen, waarom zij niemand inlichtte over de bedreigingen en waarom zij niet enige voorzorgsmaatregel te treffen ter bescherming van zichzelf en haar kinderen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangevoerde asielmotieven.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten slotte, dient te worden vastgesteld dat zelfs indien uw asielrelaas geloofwaardig zou zijn, wat in deze beslissing op geen enkele wijze wordt aangenomen, uw verzoek om internationale bescherming als ongegrond moet beschouwd worden. Hoewel u meermaals tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat u én uw man nooit bescherming probeerden te zoeken voor de bedreigingen van Mihran Poghosyan (CGVS, pg. 14 & 15) – u gaf aan dat u dit niet deed uit vrees dat u het leven van u en uw familie in gevaar zou brengen – en jullie hiervoor nooit de hulp inschakelden van een advocaat (CGVS, pg. 16 & 17), kan er in het licht van de context van uw relaas echter redelijkerwijze worden verwacht dat de Armeense overheid niet onwillig of onmachtig zou zijn om u hiervoor bescherming te verlenen. Er werd immers reeds eerder in deze beslissing opgemerkt (zie supra.) dat de partij waarvan Mihran Poghosyan deel uitmaakte sinds 2018 van de macht verdreven werd en dat de huidige Armeense regering werk maakt van gerichte acties tegen zowel politieke als economische corruptie en wanpraktijken. Daarnaast opende het Speciaal Onderzoekscmité tal van zaken tegen van corruptie verdachte overheidsfunctionarissen en hun familieleden en ook parlementsleden, waaronder ook tegen Mihran Poghosyan. U bevestigde dit door te stellen dat Mihran Poghosyan in Rusland politiek asiel aanvraag omwille van de lopende strafzaak tegen hem in Armenië (CGVS, pg. 8). Het is gelet op de hierboven geschetste context bijgevolg onaannemelijk dat de Armeense overheid onwillig of onmachtig zou zijn om aan u en uw familie bescherming te verlenen wanneer u bedreigd zou worden door Mihran Poghosyan, een politiek leider van de Republikeinse Partij die actief vervolgd wordt door de huidige Armeense regering en die omwille hiervan politiek asiel aanvraag in Rusland.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. In tegenstelling met wat zij laat uitschijnen, is het geenszins strijdig om enerzijds te oordelen dat het ongeloofwaardig is dat zij in weerwil van de bedreigingen en zonder enige voorzorgsmaatregel te treffen naar de politie ging om te getuigen en om anderzijds te oordelen dat, gelet op de omstandigheden en de Armeense context, van haar mocht worden verwacht dat zij de politie zou hebben ingelicht van de bedreigingen en dat zij bescherming zou hebben gezocht in haar eigen land, alsmede dat aangenomen kan worden dat de autoriteiten in haar land van herkomst daarbij genegen zouden zijn om haar ook daadwerkelijk bescherming te bieden. Dat verzoekster louter omdat haar kind werd meegenomen wanneer zij ging getuigen, zonder dat zij de politie van dit feit of van de ontvangen bedreigingen inlichtte en zonder dat zij daarvoor bescherming verzocht ervan vermocht uit te gaan dat zij, zo zij hierom wel zou verzoeken, geen bescherming zou (kunnen) verkrijgen, kan in dit kader, gezien haar vermeende vervolger kennelijk en nadrukkelijk in de negatieve aandacht van deze autoriteiten stond en voorwerp uitmaakte en uitmaakt van strafrechtelijke vervolging, verder hoegenaamd niet ernstig worden genomen. Aldus blijven de voormelde motieven onverminderd overeind en kan worden aangenomen dat, zo verzoekers relaas al zou overeenstemmen met de werkelijkheid, *quod non*, zij in haar eigen land van herkomst beroep kan doen op de bescherming vanwege haar nationale autoriteiten.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het huidige beroep om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen.

De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoekster deze niet weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De documenten die u voorlegde, nl. uw reispaspoort en de reispaspoorten van uw kinderen met Italiaanse visa, tonen enkel de herkomst en identiteit van u en uw kinderen uit Armenië aan, wat in deze beslissing niet wordt betwist.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT